

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Usam/2/2018
Identifikačné číslo spisu: 8017200363
Dátum vydania rozhodnutia: 11.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8017200363.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: L. I. A., bytom R.Á. XXX/X, S. U., právne zastúpený: Hudzík & Partners, s. r. o., so sídlom Mnoheľova 830/15, Poprad, proti (žalovanej) sťažovateľke: Obec Veľká Lomnica, so sídlom Tatranská 175/23, Veľká Lomnica, právne zastúpená: JUDr. Andrej Pataky, advokát, Hlavné námestie 2, Kežmarok, v konaní o preskúmanie zákonnosti uznesenia Obecného zastupiteľstva vo Veľkej Lomnici č. 70/2015 zo dňa 15.10.2015, v konaní o kasačnej sťažnosti (žalovanej) sťažovateľky proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/25/2017-150 zo dňa 08.03.2018, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamieta.
- II. Žalobcovi priznáva nárok na úplnú náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Napadnutým uznesením Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „správny súd“) zrušil uznesenie Obecného zastupiteľstva obce Veľká Lomnica č. 70/2015 zo dňa 15.10.2015, ktorým Obecné zastupiteľstvo vo Veľkej Lomnici

A. odvolalo dňa 15.10.2015 žalobcu z funkcie hlavného kontrolóra obce Veľká Lomnica v zmysle § 18a ods. 9 písm. b) zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon SNR č. 369/1990 Zb.“ alebo „zákon o obecnom zriadení“) z dôvodu, že hrubo alebo opakovane zanedbáva povinnosti vyplývajúce z jeho funkcie a bol na to aspoň raz písomne upozornený obecným zastupiteľstvom,

B. konštatovalo, že v zmysle § 18a ods. 11 zákona SNR č. 369/1990 Zb. dňom zániku výkonu funkcie hlavného kontrolóra zaniká aj jeho pracovný pomer,

C. uložilo starostovi obce, aby rozviazal pracovný pomer s hlavným kontrolórom obce.

2. O trovách konania rozhodol správny súd v súlade s ustanovením § 167 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.

z. Správneho súdneho poriadku (ďalej aj ako „SSP“). Keďže mal žalobca vo veci celkom úspech, uznesenie napadané žalobou bolo zrušené v celom rozsahu, správny súd priznal žalobcovi voči žalovanej právo na úplnú náhradu trov konania, o ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia.

3. Krajský súd uviedol, že v predmetnej veci kritériom pre posudzovanie žaloby, s poukazom na ust. § 337 Správneho súdneho poriadku, je len zákonnosť uvedeného napádaného uznesenia zastupiteľstva žalovanej obce. Preto súd pri súdnom prieskume nemôže preskúmať vhodnosť a účelnosť obsahu výroku napadnutého uznesenia žalovanej. Posudzovanie vhodnosti a účelnosti rozhodnutia, resp. uznesenia správneho súdnicstvu nepatrí, lebo súd by takýmto posudzovaním nahradzoval orgán výkonnej moci, zasahoval by nedovoleným spôsobom do otázok voľnej úvahy správneho orgánu. Zákonnosť rozhodnutia a postupov je súlad týchto rozhodnutí a postupov s platným právnym poriadkom Slovenskej republiky. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa zásadne obmedzil len na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza nie sú pochybné, najmä s ohľadom na prameň, z ktorého pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným, skutkový záver, ku ktorému orgán verejnej správy dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Zákonnosť postupu sa skúma na základe rovnakých kritérií ako zákonnosť rozhodnutí, t. j., či konkrétny postup je alebo nie je v súlade s platným právnym poriadkom.

4. Predmetom konania v danej veci bolo len preskúmanie zákonnosti uznesenia obecného zastupiteľstva žalovanej zo dňa 15.10.2015. S poukazom ma petit správnej žaloby predmetom súdneho prieskumu nemohli byť predchádzajúce uznesenia obecného zastupiteľstva, týkajúce sa hlavného kontrolóra, teda napríklad uznesenie č. 36/2015 zo dňa 24.03.2015, uznesenie č. 54/2015 zo dňa 25.06.2015. Tieto neboli predmetom súdneho prieskumu.

5. Po podrobení vyššie naznačenému prieskumu zákonnosti napádaného uznesenia dospel správny súd k záveru, že je potrebné žalobe vyhovieť a napadnuté uznesenie zrušiť ako nezákonné z dôvodu, že napadnuté uznesenie je neurčité a nepreskúmateľné, a to s odkazom na znenie § 3 ods. 7 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej len ako „správny poriadok“), pretože všeobecné pravidlá správneho konania platia aj pre napadnuté uznesenie obecného zastupiteľstva o odvolaní hlavného kontrolóra, ktoré má nesporne výlučne individuálnu povahu, pretože sa ním rozhoduje o právach a právom chránených záujmoch a povinnostiach jediného konkrétneho subjektu, a to hlavného kontrolóra.

6. Krajský súd ďalej uviedol, že odvolanie hlavného kontrolóra obce z funkcie musí byť odôvodnené aspoň jedným zo zákonných dôvodov do úvahy prichádzajúcich a musí byť písomné. Dôvody sa uvádzajú v zápisnici zo zasadnutia obecného zastupiteľstva, a tiež v uznesení o odvolaní hlavného kontrolóra obce. V danom prípade nemusí byť takéto rozhodnutie obecného zastupiteľstva doručované písomne hlavnému kontrolórovi obce. Pritom sa vychádza z toho, že zápisnice zo zasadnutí obecných zastupiteľstiev ako aj uznesenia obecných zastupiteľstiev sú verejne prístupné a dostupné. V tomto smere správny súd poukázal aj na identické právne závery publikované v odbornej literatúre Tekeli, J. in: zákon o obecnom zriadení komentár, Wolters Kluwer, 2014.

7. Podľa názoru správneho súdu nepostačuje z hľadiska materiálneho len uvedenie zákonného ustanovenia, podľa ktorého sa hlavný kontrolór z funkcie odvoláva, ale súčasťou výrokovej časti uznesenia, (v krajnom prípade aspoň súčasťou zápisnice o rokovaní zastupiteľstva, kde bolo prijaté rozhodnutie o odvolaní hlavného kontrolóra z funkcie) musia byť konkrétne dôvody, ktoré obecné zastupiteľstvo k takémuto kroku viedlo. V opačnom prípade sa výkon zákonom zverených právomocí orgánu verejnej správy mení na jeho svojvoľu, ktorá je v právnom štáte neprípustná.

8. V tomto smere správny súd sa oboznámil aj s judikátom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/146/2010

z 20.07.2011, od ktorého sa čiastočne pri svojom rozhodovaní odchyľil a s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 3 SSP uviedol nasledovné dôvody tohto odklonu. V konaní posudzovanom najvyšším súdom bolo sporným uznesenie obecného zastupiteľstva obce R., ktorým obecné zastupiteľstvo odvolalo hlavnú kontrolórku obce, pričom z predmetného uznesenia obecného zastupiteľstva nebolo možné zistiť, z akého dôvodu a podľa akého ustanovenia zákona bola vlastne hlavná kontrolórka obce odvolaná. Uvedené dôvody obec R. konkretizovala až v súdnom konaní pred prvostupňovým krajským súdom vo svojom písomnom vyjadrení a na pojednávaní. V uznesení o odvolaní hlavnej kontrolórky obce teda absentovala právna kvalifikácia dôvodu odvolania hlavnej kontrolórky z funkcie. Krajský súd v K., ako prvostupňový správny súd, vzhliadol na napadnuté uznesenie obecného zastupiteľstva ako na neurčité, nezrozumiteľné a nepreskúmateľné a nesúladne so zákonom. Krajský súd navyše dodatočne prezentované dôvody na odvolanie hlavnej kontrolórky vyhodnotil ako nespôsobilé naplniť skutkovú podstatu hrubého alebo opakovaného zanedbávania povinnosti vyplývajúce z funkcie hlavného kontrolóra. S uvedenou interpretáciou sa nestotožnil Najvyšší súd SR, ktorý rozhodnutie krajského súdu zrušil. Najvyšší súd SR sa stotožnil s právnym názorom obce R., podľa ktorého obecné zastupiteľstvo, ktoré napadnuté uznesenie prijalo nie je správnym orgánom, ale je orgánom obce, t. j. voleným zastupiteľským zborom miestnej samosprávy, a jeho uznesenie nie je rozhodnutím vydaným v správnom konaní. Z toho vyplýva, že niet právnej úpravy ukladajúcej obecnému zastupiteľstvu, aký obsah a štruktúru má mať jeho uznesenie, konkrétne, že musí ísť o písomné uznesenie s podrobným skutkovým aj právnym zdôvodnením. Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu SR uznesenie obecného zastupiteľstva je zmiešaným typom správneho aktu, v ktorom sa prelína znak individuálneho správneho aktu tým, že sa dotýka práv a oprávnených záujmov, konkrétnej fyzickej osoby, ale rovnako aj znak normatívneho správneho aktu, keďže ho obecné zastupiteľstvo vydáva na základe zákonom zverenej právomoci a jeho zákonnosť sa preskúmava podľa § 250zf zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj ako „OSP“). Samotný proces jeho vydania však nepochybne nie je regulovaný správnym poriadkom, a preto nie je možné pri posudzovaní jeho náležitosti analogicky postupovať podľa správneho poriadku. Z uvedeného dôvodu je potrebné zákonnosť napadnutého uznesenia obecného zastupiteľstva skúmať nie z pohľadu jeho formálnych náležitostí, ale len na základe listinných dôkazov ako zápisnice zo zasadnutí obecného zastupiteľstva, písomných napomenutí a iné. Najvyšší súd SR dokonca zastáva názor, že v uznesení obecného zastupiteľstva, keďže náš právny poriadok neustanovuje jeho obsahové náležitosti, postačí, ak bude obsahovať „len“ „...odvoláva z funkcie hlavného kontrolóra p. XY“. Navyše podľa právneho názoru NS SR vyššie uvedené dôkazy (zápisnice zo zasadnutí obecného zastupiteľstva, rokovací poriadok obecného zastupiteľstva, písomne napomenutia, a iné) možno posúdiť len z ich formálnej stránky, nie vecnej, aby sa nezasiahlo do právomoci obecného zastupiteľstva. Podľa NS SR je totiž limitom súdneho prieskumu zákonnosť. Preto súd nemôže preskúmavať vhodnosť a účelnosť obsahu výrokov napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy. Posudzovanie vhodnosti a účelnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy správnemu súdnictvu nepatri, lebo súdy by takýmto posudzovaním nahradzovali orgány výkonnej moci a zasahovali by nedovoleným spôsobom do otázok voľnej úvahy správneho orgánu. Správny súd teda in concreto nemohol a nemôže posudzovať kvalitu plnenia povinnosti hlavného kontrolóra obce a určiť, či v danej veci bolo/ nebolo hrubé alebo opakované porušenie povinností zo strany hlavného kontrolóra obce preukázané. V opačnom prípade dochádza k prekročeniu právomoci súdu, ktorý v rámci správneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku posudzuje iba zákonnosť napadnutého rozhodnutia a k zasahovaniu do právomoci obecného zastupiteľstva vymedzenej v § 11 ods. 4 zákona o obecnom zriadení. Správny súd sa pri posudzovaní zákonnosti napadnutého uznesenia obmedzil len na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné najmä s ohľadom na prameň, z ktorého pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému orgán verejnej správy dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

9. Prijatie takejto interpretácie, akú si osvojil Najvyšší súd SR v citovanom uznesení, však podľa správneho súdu vedie k neudržateľnému právnemu záveru, že obecné zastupiteľstvo môže odvolať hlavného kontrolóra obce uznesením bez akéhokoľvek odôvodnenia tohto uznesenia v jeho texte a bez odvolania sa na príslušné zákonné ustanovenie. Navyše, vecné hodnotenie naplnenia skutkovej podstaty

hrubého alebo opakovaného zanedbávania povinností vyplývajúcich z funkcie hlavného kontrolóra alebo opakovaného alebo zvlášť hrubého porušenia povinností zamestnanca alebo vedúceho zamestnanca, je výlučne v kompetencii obecného zastupiteľstva bez možnosti následného súdneho prieskumu. S prezentovaným výkladom Najvyššieho súdu SR sa správny súd nestotožnil a priklonil sa k vyššie citovaným názorom odbornej verejnosti.

10. V tomto smere správny súd poukázal na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, pokiaľ ide o výklad otázky arbitrárnych rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 03.07.2003, nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 296/09 z 10.12.2009).

11. Správny súd mutatis mutandis poukázal aj na aplikovateľnú novšiu judikatúru Ústavného súdu SR vo veci ústavnej sťažnosti odvolaného riaditeľa Sociálnej poisťovne. V náleze sp. zn. IV. ÚS 478/2011-51 z 21.06.2012 Ústavný súd SR uviedol: „Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že rozhodnutie vlády o odvolaní sťažovateľa z funkcie generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne prijaté formou uznesenia vlády, okrem toho, že má povahu individuálneho právneho aktu, je rozhodnutím, ktoré vydáva vláda ako orgán s mocenskou autoritou v oblasti verejnej správy, pretože jeho obsahom je odvolanie z verejnej funkcie, ktoré nemôže byť prejavom svojvôle vlády voči dotknutej osobe, ktorá je v takejto funkcii. Musí byť preto predvídateľné, založené na presvedčivých a pre dotknutú osobu zrozumiteľných a jasných dôvodoch, ktoré vládu viedli k uplatneniu jej zákonom zverenej právomoci, t. j. dotknutej osobe musí byť zrejmé z akých dôvodov ju vláda z verejnej funkcie odvolala. Táto požiadavka vystupuje do popredia zvlášť vtedy, ak môže byť dotknutá osoba z verejnej funkcie odvolaná len zo zákonom taxatívne ustanovených dôvodov, čo je aj prípad sťažovateľa. Zo všeobecnej formulácie tohto dôvodu na odvolanie z funkcie vyplýva, že posúdenie intenzity neplnenia povinnosti, ktoré vedie až k jeho odvolaniu z funkcie, je vecou posúdenia a správne, úvahy vlády. Aj vzhľadom na uvedené je preto požiadavka, aby generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne (v danom prípade sťažovateľ) bol o konkrétnych dôvodoch odvolania z funkcie pre neplnenie svojich zákonom ustanovených povinností informovaný a mal možnosť sa k nim vyjadriť, podľa názoru ústavného súdu z ústavnoprávneho hľadiska plne opodstatnená. Uvedený procesný postup sa musí premietnuť aj do obsahu uznesenia vlády, t. j. právneho aktu, prostredníctvom ktorého vláda uplatňuje svoju zákonom ustanovenú právomoc. V podmienkach právneho štátu to minimálne znamená, že z rozhodnutia vlády o odvolaní z funkcie generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne musí byť zrejmé, ktorý zo zákonných dôvodov na odvolanie sa v danom prípade uplatnil (pozri § 122 ods. 10 zákona č. 461/2003 Z. z.), a tiež to, že porušenie zákonom ustanovených povinností dosiahlo (malo) určitú intenzitu.“

12. Podľa názoru krajského súdu, vo vzťahu k vyššie uvedenému sa prezentovaný názor správneho súdu ohľadne náležitosti uznesenia obecného zastupiteľstva vo veci odvolania hlavného kontrolóra a potreby odôvodnenia takéhoto uznesenia zhoduje so stanoviskom Generálnej prokuratúry SR pod sp. zn. VI/2 Gd 184/12, ktoré bolo prezentované v súvislosti s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/146/2010 z 20.07.2011 na zasadnutí Správneho kolégia Najvyššieho súdu SR, ktoré sa konalo 28.05.2012, cit.:

„Uznesenie predstavuje univerzálny akt obecného zastupiteľstva, ktorým toto prijíma svoje rozhodnutia. Tieto môžu byť podľa povahy tak normatívneho ako i individuálneho charakteru. Zákon č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov síce exaktne nestanovuje žiadne náležitosti uznesení obecného zastupiteľstva, čo však neznamená, že takéto uznesenia žiadne náležitosti nemusia mať. S odvolaním sa na zásadu dobrej správy je možné dôjsť k záveru, že náležitosti toho ktorého uznesenia obecného zastupiteľstva sú nevyhnutne určované už samotnou povahou veci, v rámci ktorej bolo uznesenie prijaté. Tento záver si nakoniec už skôr osvojil aj samotný Najvyšší súd SR, ktorý pri uzneseniach obecných zastupiteľstiev, ktorými bol schvaľovaný prevod obecného majetku, viackrát judikoval ich konkrétne náležitosti, t. j., že z nich musí byť zrejmé (1) čo, (2) komu a (3) za čo sa predáva (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/247/2008 zo 04.06.2009).

I Ústavný súd SR konštatuje, že nie je podstatné to, ako je príslušný (individuálny) právny akt formálne označený (rozhodnutie, opatrenie, oznámenie, vyjadrenie a pod.), ale to, či svojimi účinkami smeruje ku konkrétnym adresátom práva a zakladá im priamo alebo aj sprostredkovaním práva alebo povinnosti (nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 21/08 z 23.09.2009). Uznesenie obecného zastupiteľstva o

odvolaní hlavného kontrolóra je nesporne uznesením majúcom výlučne individuálnu povahu, pretože sa ním rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach jediného konkrétneho subjektu, a to hlavného kontrolóra. Z toho pohľadu sa preto na tento typ uznesenia vzťahujú s odkazom na znenie § 3 ods. 7 správneho poriadku aj všeobecné pravidlá správneho konania. Na základe uvedeného možno preto skonštatovať, že ak podľa § 18a ods. 9 zákona o obecnom zriadení je obecné zastupiteľstvo oprávnené odvolať hlavného kontrolóra z funkcie len v troch taxatívne vymedzených prípadoch, musí byť zo samotného uznesenia zrejmé, z akého dôvodu bol hlavný kontrolór odvolaný. Opačný záver by v podstate negoval možnosť hlavného kontrolóra domôcť sa ochrany jeho práv a zároveň by v rozpore so zásadou dobrej správy a znením § 3 ods. 1, 2 správneho poriadku mal za následok nepreskúmateľnosť prijatého uznesenia z dôvodu absencie uvedenia dôvodov jeho prijatia. Pripustenie názoru Najvyššieho súdu SR, vysloveného v komentovanom rozhodnutí, že postačuje, ak dôvod odvolania vyplýva z doložených listín, si nemožno osvojiť. Ak totiž bol podaný návrh na odvolanie hlavného kontrolóra, ktorým bol odôvodnený aspoň dvomi zákonnými dôvodmi, nemusí byť vôbec zrejmé, na základe akého zákonného dôvodu bol nakoniec hlavný kontrolór zo svojej funkcie odvolaný.

V tejto súvislosti poukazujeme aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 435/2010 z 20.10.2010, v ktorom sa ústavný súd už zaoberal obsahom a charakterom uznesenia obecného zastupiteľstva a z ktorého vyplýva, že posúdenie obsahu uznesenia je potrebné, aby z neho bolo jasné, zrejmé a určité, čoho sa uznesenie týka a čo sa ním sleduje: „V okolnostiach danej veci sťažovatelia nepreukázali, že vôľu podať sťažnosť podľa čl. 127a Ústavy v mene obecného zastupiteľstva obce B. prejavili právne relevantným spôsobom, teda prijatím uznesenia, v ktorom by vyslovili súhlas s podaním takejto sťažnosti, príp. aj súhlas s osobou právneho zástupcu splnomocneného na zastupovanie obecného zastupiteľstva v konaní pred ústavným súdom.“

13. Uvedené stanovisko Generálnej prokuratúry SR bolo Správnym kolégiom Najvyššieho SR v plnom rozsahu akceptované, a preto nebol tento rozsudok schválený na uverejnenie v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Prezentované stanovisko vychádza z názoru Generálnej prokuratúry SR na obsah a rozsah náležitostí uznesení orgánov územnej samosprávy, t. j. obecných zastupiteľstiev tak, aby tieto aspoň v minimálnej miere spĺňali nároky na konkrétnosť a zrozumiteľnosť právnych aktov orgánov verejnej správy a ich preskúmateľnosť. Teda uznesenie obecného zastupiteľstva v prípade odvolania hlavného kontrolóra obce musí z hľadiska jeho zrozumiteľnosti aj zákonnosti obsahovať aspoň uvedenie citácie konkrétneho právneho ustanovenia, ktoré je dôvodom pre jeho odvolanie podľa § 18a ods. 9 zákona o obecnom zriadení, aby nemohlo prísť k zámene týchto dôvodov. Táto požiadavka nie je samoúčelná, ale práve naopak, má prispieť k priehľadnosti konania obecného zastupiteľstva a k rýchlejšej vymožitelnosti práva. Je súčasne nevyhnutné, aby boli konkrétne skutkové podklady, ktoré viedli obecné zastupiteľstvo k takémuto rozhodnutiu, obsahom zápisnice o rokovaní o tejto veci.

14. Správny súd sa teda čiastočne odchýlil od právnych záverov, ktoré boli formulované v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/146/2010 zo dňa 20.07.2011, pričom k čiastočne rozdielnym právnym záverom dospel jednak s poukazom na v predmetnej veci aplikovateľný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 478/2011-51 z 21.06.2012, ako aj s poukazom na novú právnu úpravu Správneho súdneho poriadku, kde zákonodarca práve z dôvodu absencie ochrany volených funkcionárov obce zaviedol novú právnu úpravu, a to štvrtú hlavu štvrtej časti Správneho súdneho poriadku, konania vo veciach územnej samosprávy, pričom jej tretím dielom je novým spôsobom upravené konanie o preskúmaní zániku funkcie hlavného kontrolóra, ktoré osobitne v čase rozhodovania najvyššieho súdu v obdobnej veci upravené nebolo.

15. S poukazom na zistený skutkový stav v posudzovanej veci správny súd konštatoval, že vo výrokovej časti žalobou napádaného uznesenia sa uvádza len zákonná citácia, podľa ktorej obecné zastupiteľstvo odvolalo hlavného kontrolóra z funkcie, avšak absentuje v ňom materiálny dôvod, ktorý viedol obecné zastupiteľstvo k tomuto kroku. Ani z obsahu zápisnice z rokovania obecného zastupiteľstva dňa 15.10.2015 tento materiálny dôvod pre aplikáciu zákonného ustanovenia o odvolaní hlavného kontrolóra nevyplýva, resp. sa uvádza len absurdné konštatovanie, že zanikla ochrana hlavného kontrolóra ako oznamovateľa protispoločenskej činnosti, a preto je možné ho odvolať.

16. Na základe ust. § 347 ods. 3 SSP správny súd konštatoval, že z dôvodu zrušenia napadnutého uznesenia zastupiteľstva právoplatnosťou tohto rozhodnutia zanikajú právne účinky uznesenia č. 86 zo 7. zasadnutia Obecného zastupiteľstva obce Veľká Lomnica zo dňa 26.11.2015, ktorým bol do funkcie hlavného kontrolóra žalovanej obce následne zvolený iný kandidát.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenie

17. Proti právoplatnému uzneseniu Krajského súdu v Prešove podala žalovaná v postavení sťažovateľky (ďalej aj ako „sťažovateľka“) dňa 11.05.2018 elektronicky kasačnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP.

18. Sťažovateľka citovala ust. § 18a ods. 8 písm. b), § 18a ods. 9 písm. b) zákona č. 369/1990 Zb. a uviedla, že si v plnom rozsahu splnila svoje zákonné povinnosti pri odvolávaní hlavného kontrolóra, t. j., že všetky dôvody odvolania boli špecifikované dostatočným spôsobom v predchádzajúcich uzneseniach, ktoré predchádzali samotnému uzneseniu č. 70/2015, ktorými bol žalobca upozorňovaný na porušovanie svojich povinností ako hlavný kontrolór (uznesenie č. 36/2015 a uznesenie č. 54/2015), v rámci ktorého boli konštatované predchádzajúce porušenia hlavného kontrolóra vyplývajúce mu z uznesenia č. 46/2013, uznesenia č. 165/2014.

19. Podľa sťažovateľky teda žalobca zavádzajúco uvádza, že konanie žalovanej malo súvis s podaním trestného oznámenia, nakoľko problémy s prácou hlavného kontrolóra boli evidentné už pred podaním trestného oznámenia hlavného kontrolóra, na čo mu boli opakovane ukladané povinnosti (uznesenie č. 46/2013, č. 165/2014). O skutočnosti, že žalovaná má záujem odvolať hlavného kontrolóra mal tento vedomosť a rovnako mal aj vedomosť o dôvodoch, čo vyplýva aj zo samotného uznesenia č. 55/2015, nakoľko žalovaná, absolútne rešpektujúc zákony a právne predpisy SR, požiadala Inšpektorát práce Prešov o súhlas odvolať žalobcu z funkcie hlavného kontrolóra z dôvodu opakovaného zanedbávania povinností vyplývajúcich z jeho funkcie. V uznesení č. 26/2014 a uznesení č. 36/2015 boli špecifikované aj samotné porušenia, predtým bol samozrejme písomne upozornený uznesením č. 36/2015, tak ako to vyžaduje § 18a ods. 9 písm. b) zákon o obecnom zriadení. Sťažovateľka uviedla, že žalobca všetky tieto uznesenia vo svojej žalobe uviedol ako boj obce proti jeho osobe, hoci to bol práve žalobca, ktorý nedodržiaval, či už ustanovenia zákona o ochrane osobných údajov ako hlavný kontrolór, a teda osoba, ktorej to zákon nepovoľuje, vyjadroval podporu konkrétnym poslancom vo voľbách.

20. Z procesného hľadiska žalobca v závere uviedol, že zdôvodnením odvolania žalobcu je zrušenie ochrany žalobcu z dôvodu zastavenia trestného stíhania vo veci, čo však nie je, podľa názoru žalovanej - sťažovateľky, pravda, nakoľko dôvody pre odvolanie boli jednak vysvetlené v predchádzajúcich uzneseniach a jednak vychádzajú z judikatúry, nie je uvedenie dôvodov ani potrebné. Ak by sťažovateľka postupovala v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/146/2010, bolo by potrebné uviesť, že najvyšší súd vo svojom rozhodnutí uvádza, že predmetné rozhodnutie - uznesenie obecného zastupiteľstva a jeho zákonnosť sa má skúmať nie podľa formálnych náležitostí, ale len na základe listinných dôkazov, zápisníc, písomných napomenutí atď. V zmysle tohto rozhodnutia je dostatočné, ak samotné uznesenie obsahuje len konštatovanie, že sa konkrétna osoba odvoláva z funkcie hlavného kontrolóra. Aj napriek takémuto rozhodnutiu najvyššieho súdu sťažovateľka presne vyšpecifikovala právny dôvod odvolania žalobcu, t. j. jeho odvolanie v zmysle § 18a ods. 9 písm. b) zákona o obecnom zriadení tak v paragrafovom ako aj slovnom znení, čím vyhovel aj rozhodovacej praxi Ústavného súdu SR - nález sp. zn. IV. ÚS 478/2011-51.

21. Ďalej bola sťažovateľka názoru, že keďže v prípade rozhodnutia obecného zastupiteľstva ide o čiastočne individuálny správny akt, tým, že opakovane upozorňovala žalobcu na porušovanie jeho povinností a prejednávala tieto na obecnom zastupiteľstve, umožnila mu zaujať k predmetným veciam jeho stanovisko a uplatniť všetky jeho práva a právom chránené záujmy. Žiadnym spôsobom nebol

žalobca odvolávaním ukrátený na svojich právach, mal právo vyjadrovať sa, obracať sa na príslušné inštitúcie, čo v predmetnej žalobe intenzívne robil.

22. Podľa názoru sťažovateľky napadnuté uznesenie č. 70/2015 obecného zastupiteľstva má znaky tak individuálneho správneho aktu, ako aj normatívneho aktu. V rovine individuálneho aktu sa uznesenie dotýka osoby hlavného kontrolóra, ktorý však v čase podania návrhu nemal aktívnu legitimáciu na podanie žaloby podľa druhej hlavy piatej časti OSP (v znení účinnom k 30.06.2016) z dôvodu, že predmetom prieskumu nie je rozhodnutie správneho orgánu, vydané v správnom konaní. Predmetom prieskumu bolo rozhodnutie obecného zastupiteľstva, ktorého prieskum bol osobitne upravený v ustanoveniach § 250zf OSP, ktorý je zaradený do siedmej hlavy piatej časti OSP (v znení účinnom k 30.06.2016, ďalej len § 250zf OSP) účinný aj v čase podania návrhu. SSP s účinnosťou od 01.07.2016, vo štvrtej časti v štvrtej hlave v treťom diely upravil konania o preskúvanie zániku funkcie hlavného kontrolóra, a to v ust. § 337 - § 347 SSP. S poukazom na ust. § 491 ods. 1 SSP na konanie a rozhodovanie o podanom návrhu, ktorý bol podaný pred 01.07.2016, je potrebné však aplikovať procesné ustanovenia platné a účinné od 01.07.2016, teda podľa SSP za splnenia podmienok, keď právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom 01.07.2016 zostávajú zachované, s poukazom na § 491 ods. 2 SSP.

23. Sťažovateľka bola jednoznačne toho názoru, že už samotné postúpenie veci prvostupňovým súdom uznesením zo dňa 26.04.2017, voči ktorému však nebolo možné podať odvolanie, bolo nesprávne a Krajský súd v Prešove toto postúpenie vecí nemal prijať a mal predmetnú vec postúpiť kompetenčnému súdu, vzhľadom na skutočnosť, že žaloba, ktorá bola podaná na prvostupňový súd v Kežmarku, bola žalobou o určenie, že pracovný pomer trvá, resp. o náhradu mzdy. Táto žaloba nebola žalobou týkajúcou sa správneho súdnictva a nebola žalobou podanou v zmysle jednotlivých ustanovení § 250zf a nasl. OSP, v zmysle ktorých by mohlo byť pokračované v konaní v zmysle SSP, ktorý následne nadobudol účinnosť.

24. Krajský súd jednoznačne podľa názoru sťažovateľky rozhodol v rozpore so zákonom, pokiaľ rozhodoval v zmysle SSP o žalobe, ktorá pred dňom nadobudnutia účinnosti SSP nemala charakter konania, resp. nejednalo sa o konanie začaté podľa piatej časti OSP tak, ako to má na pamäti § 491 ods. 1 SSP. V tomto prípade mal podľa sťažovateľky Krajský súd v Prešove predmetnú vec vrátiť prvostupňovému súdu v Kežmarku, nakoľko tam už prebiehalo konanie o určenie, že pracovný pomer žalobcu trvá, a teda s touto žalobou sa mal vysporiadať prvostupňový súd v Kežmarku.

25. Podľa sťažovateľky prvostupňový súd pri platnosti OSP mal postupovať bez zbytočných prietahov a v tom prípade by musel žalobcom podanú žalobu zamietnuť, nakoľko žalobca nebol aktívne legitimovaným subjektom na preskúvanie rozhodnutí správnych orgánov, resp. skutkový stav v tejto veci bol jednoznačný. Naopak po zmene právnych predpisov vedel prvostupňový súd veľmi dobre odôvodniť postúpenie veci na Krajský súd v Prešove, hoci mal rozhodovať o petite žalobcu, ktorý bol zmätočný a nebolo z neho jasné, o ktoré ustanovenia žalobca opiera svoju právnu argumentáciu a žalobca by bol v konaní neúspešný, nakoľko pokiaľ Okresná prokuratúra v Kežmarku nevidela akékoľvek zákonné pochybenie v postupe žalovanej, bola jediným legitimovaným subjektom oprávneným v danom čase domáhať sa neplatnosti predmetného uznesenia obecného zastupiteľstva.

26. V konaní podľa § 250zf OSP v znení do 30.06.2016 boli vymedzené zákonné mantinely pre prieskum uznesenia obecného zastupiteľstva, ktorá má znaky, v uvedenom prípade, aj normatívneho aj individuálneho aktu. Pritom treba brať na zreteľ, že právomoc obecného zastupiteľstva je vymedzená v § 11 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb., ktoré priamo zakotvuje právo zastupiteľstva odvolať kontrolóra z funkcie i napriek tomu, že je zamestnancom obce s poukazom na § 18 ods. 1 druhá veta zákona č. 369/1990 Zb. a dôvody odvolania sú vymedzené v § 18a cit. normy.

27. Sťažovateľka bola toho názoru, že nielen v konaní podľa § 250zf OSP v znení účinnom do 30.06.2016, ale aj vo väzbe na ust. § 337 a nasl. SSP, nie je možné ani v konaní o preskúvanie zániku funkcie hlavného kontrolóra, skúmať skutkovú podstatu odvolania hlavného kontrolóra. Vychádzajúc zo

špecifického postavenia hlavného kontrolóra v zákone č. 369/1990 Zb. ako normy verejného práca, je namieste výlučná kompetencia rozhodovania poslancov prostredníctvom zastupiteľského zboru obecného zastupiteľstva o osobe kontrolóra s plnou zodpovednosťou.

28. Sťažovateľka nesúhlasila so závermi krajského súdu, že: „Odvolanie hlavného kontrolóra obce z funkcie musí byť odôvodnené aspoň jedným zo zákonných dôvodov do úvahy prichádzajúcich a musí byť písomné. Dôvody sa uvádzajú v zápisnici zo zasadnutia obecného zastupiteľstva, a tiež v uznesení o odvolaní hlavného kontrolóra obce.“

29. Podľa sťažovateľky žalobca o skutočnosti, že žalovaná má záujem odvolať hlavného kontrolóra mal vedomosť a rovnako mal aj vedomosť o dôvodoch, čo vyplýva aj zo samotného unesenia č. 55/2015, nakoľko žalovaná, absolútne rešpektujúc zákony a právne predpisy SR, požiadala Inšpektorát práce Prešov o súhlas odvolať žalobcu z funkcie hlavného kontrolóra z dôvodu opakovaného zanedbávania povinností vyplývajúcich z jeho funkcie. V tomto uznesení č. 26/2014 a uznesení č. 36/2015 boli špecifikované aj samotné porušenia, predtým bol písomne upozornený uznesením č. 36/2015, tak ako to vyžaduje § 18a ods. 9 písm. b) zákona o obecnom zriadení.

30. Doterajšia judikatúra je jasná a zreteľná vo svojom výklade, vôbec však pre sťažovateľku nebolo jasné, prečo sa od tejto odklonil senát krajského súdu, ktorý sa odvolával na literatúru autorov, z ktorých jeden bol členom senátu a z množstva publikovanej literatúry autorov a judikatúry nevyplýval záver ako to prezentoval senát krajského súdu. Dôvody odvolania hlavného kontrolóra jasne a zreteľne vyplynuli z predloženého administratívneho spisu z prijatých uznesení a zápisníc, ako aj ostatných dokladov doložených v administratívnom spise, čo je postačujúce pre rozhodnutie obecného zastupiteľstva ako voleného orgánu - subjektu samosprávy pre rozhodovanie pri odvolávaní hlavného kontrolóra, na to toto nie je príslušný súd.

31. Sťažovateľka bola názoru, že krajský súd zasiahol do kompetencie obecnej samosprávy - obecného zastupiteľstva v rozsahu, ktorá mu neprináleží a miesto skúmania čisto formálnej a zákonnej stránky vydania uznesenia, skúmal dôvody odvolania, na čo je príslušné výlučne obecné zastupiteľstvo.

32. Skutočnosť, ktorej sa krajský súd nevenoval pri svojom rozhodovaní je podľa sťažovateľky otázka veľmi zásadná, a to tvrdenie o poškodení na svojich právach a právom chránených záujmoch uznesením zastupiteľstva o odvolaní z funkcie, ktoré musí žalobca konkretizovať tak, aby sa vzhľadom na samotný predmet sporu vyjadriло súvislosť s vykonávanou funkciou. Poškodenie na právach spočívajúce v nemožnosti vyjadriť sa k takým podkladom a postupom, ktoré mohli viesť k samotnému odvolaniu konkretizované zo strany žalobcu v žalobných bodoch ako náležitosti podľa § 342 ods. 1 písm. d) SSP, chýbali.

33. Sťažovateľka bola názoru, že nielen v konaní podľa § 250zf OSP v znení účinnom do 30.06.2016, ale aj vo väzbe na ust. § 33 a nasl. SSP, nie je možné ani v konaní o preskúmanie zániku funkcie hlavného kontrolóra, skúmať skutkovú stránku odvolania hlavného kontrolóra. Krajský súd v konaní o podanom návrhu po 01.07.2016 mal konať, ak vôbec mohol vzhľadom na postúpenie veci, a rozhodovať na základe nového právneho predpisu SSP a vychádzať z právneho názoru, že napadnuté uznesenie je možné preskúmať len z hľadiska, či bol splnený zákonný, formálny postup správnych orgánov žalovanej.

34. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka mala za to, že vydaný rozsudok krajského súdu je porušením ústavnoprávne a medzinárodnoprávne garantovaných základných princípov (zásad) materiálneho právneho štátu, najmä princípu materiálnej spravodlivosti a materiálnej ochrany zákonitosti vrátane princípov riadneho a spravodlivého procesu, princípu právnej istoty, a princípu predvídateľnosti práva vrátane predvídateľnosti rozhodnutí orgánov verejnej moci, ako aj princípu ochrany legitímnych očakávaní.

35. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhla v zmysle § 462 ods. 1 SSP, aby kasačný súd zrušil

napádané uznesenie Krajského súdu Prešov a vec mu vrátil na ďalšie konanie, eventuálne, aby konanie zastavil a žalovanému priznal náhradu trov konania a trov kasačného konania.

36. Záverom kasačnej sťažnosti sťažovateľka žiadala odložiť vykonateľnosť uznesenia Krajského súdu Prešov č. k. 6S/25/2017-150 zo dňa 08.03.2018, nakoľko sa uznesením krajského súdu vytvoril zmätočný stav, pretože účinne zvolený hlavný kontrolór obce Veľká Lomnica, ktorý vykonával svoju kontrolnú činnosť a za túto činnosť dostával odmenu a ktorý bol pred rozhodnutím správneho súdu už zvolený do funkcie hlavného kontrolóra, právoplatnosťou rozhodnutia správneho súdu zanikli právne účinky uznesenia zastupiteľstva o zvolení do tejto funkcie. Procesnoprávna úprava SSP však nemôže vyriešiť dôsledky stretu funkcií. V danom prípade si už žalobca uplatnil voči žalovanému listom zo dňa 18.04.2018 náhradu mzdy a je pravdepodobné, že túto bude uplatňovať aj v súdnom konaní za obdobie od 16.10.2015, čo bude mať značný dosah na rozpočet obce, keďže aj napriek tomu, že osoba žalobcu nevykonávala túto činnosť, ale vykonávala ju osoba doterajšieho kontrolóra a tomuto bolo riadne platené, má dôjsť k „duplicitnému“ zaplateniu mzdy za rovnaké obdobie, aj napriek tomu, že žalovaná trvá na tom, že nepochybila vo svojom konaní.

37. Odklad účinnosti tohto rozhodnutia je podľa názoru sťažovateľky nevyhnutný aj vzhľadom na skutočnosť, že osoba hlavného kontrolóra je v rámci miestnej samosprávy natoľko dôležitou, že jej orientácia a plnenie si jednotlivých zákonom stanovených povinností vo vzťahu k obci je natoľko podstatnou, že akákoľvek zmätočnosť môže spôsobiť problémy pre obec. Hlavný kontrolór obce podáva k záverečnému účtu, rozpočtu a iným závažným dokumentom obce stanovisko, pričom vychádzajúc z premisy, že momentálne je žalobca v pozícii hlavného kontrolóra obce stále v súdnom konaní so samotným žalovaným, by mohlo vzbudzovať dojem, že činnosť žalobcu ako hlavného kontrolóra obce nebude nestranná a tento by si nemusel plniť svoje povinnosti v zmysle zákona o obecnom zriadení, čo by v konečnom dôsledku smerovalo voči samotným obyvateľom obce, ktorí sú v pozícii žalovaného.

38. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 28.06.2018 a uviedol, že považuje napadnuté uznesenie Krajského súdu v Prešove za správne, nakoľko z predložených dôkazov vyplynulo, že žalovaná okrem nezákonného úradného postupu podporeného znefunkčnením výkonu žalobcu v postavení hlavného kontrolóra obce Veľká Lomnica, a to predovšetkým v roku 2015, bezprostredne zasiahla do základných práv žalobcu a nedovolila mu riadne vykonávať kontrolnú činnosť v obci Veľká Lomnica a za svoje vlastné nezákonné konania sa žalovaná pokúsila žalobcu nezákonným spôsobom potrestať odobratím mandátu pre funkciu hlavného kontrolóra, čo postrehol správny súd a rozhodnutie žalovanej č. 70/2015 zo dňa 15.10.2015 o odvolaní žalobcu z funkcie v celom rozsahu zrušil.

39. Podľa názoru žalobcu si správny súd správne a zákonným spôsobom osvojil právomoc v danom konaní, vyriešil predbežnú otázku o príslušnosti súdu, posúdil všetky rozhodné skutočnosti a okolnosti daného prípadu v súlade s princípom zákonnosti na spravodlivý proces, posudzoval zhodu princípov práva so spoľahlivo zisteným skutkovým stavom, ktorý mu poskytol predložený pomerene rozsiahly spisový materiál vrátane administratívneho spisu, osobné vypočutie účastníkov a ich zástupcov a na základe týchto spoľahlivo zistených skutočností rozhodol v súlade s právnym poriadkom SR, právom Európskej únie a doterajšou použiteľnou judikatúrou súdov.

40. Žalobca sa stotožnil s právnym názorom súdu a trval na tom, že súd posudzoval daný prípad v súlade s platnou legislatívou a judikatúrou súdov a žalobca použil iba zákonné spôsoby na ochranu svojich práv a právom chránených záujmov, ktoré smerovali na jeho obranu proti, v procese preukázanej, svojvôli a nezákonnosti konania žalovanej.

41. Z doterajšieho postupu krajského súdu podľa názoru žalobcu vyplýva, že v nadväznosti na zmenu procesných právnych predpisov v oblasti civilného procesu a správneho súdnictva, po podaní žaloby, tento zohľadnil okolnosti prípadu, preskúmal aktívnu legitímáciu žalobcu na podanie žaloby v medziach predloženého doplnenia žaloby, pričom konanie súdu jednoznačne zachováva princíp spravodlivosti, právo žalobcu zaručované Ústavou SR na spravodlivý proces a právo žalobcu na ochranu práv a slobôd,

medzi ktoré patrí aj právo zastávať verejnú funkciu.

42. Podľa názoru žalobcu súd v danej veci rozhodoval spravodlivo, v súlade s princípmi civilného procesu, pričom viaceré sťažovateľkou označované a citované rozhodnutia súdov nemôžu mať vplyv na tvorbu bezprávia, ktoré vo svojej rozhodovacej právomoci voči žalobcovi zaviedol žalovaný, keď obecné zastupiteľstvo, ako jeden z jeho orgánov, obzvlášť závažným spôsobom zasiahol do práv žalobcu.

43. Citovanie zákona žalovanou pri odvolávaní z funkcie spojené s absenciou obsahového (materiálneho) naplnenia skutočného dôvodu na dovolanie, nemôže byť podľa žalobcu legitímne nahradené svojvôľou orgánov žalovaného, resp. aspoň jedného z nich s právnym následkom, aby sa žalovaná „zbavila“ žalobcu nezákonným spôsobom.

44. Žalobca sa nestotožnil s právnym názorom sťažovateľky, že žalobca mal aj podľa právnej úpravy do 30.06.2016 k dispozícii prostriedky právnej ochrany smerujúce k zrušeniu napadnutého uznesenia obecného zastupiteľstva, nakoľko zákonodarca priamu ochranu práv a právom chránených záujmov fyzickej osoby v postavení hlavného kontrolóra zaviedol až prijatím novej právnej úpravy, a to predovšetkým prostredníctvom SSP v spojení s ustanoveniami Civilného sporového poriadku.

45. Namietanie žalovanej, že správny súd nemal prijať postúpenú žalobu zo strany Okresného súdu Kežmarok, s poukazom na civilné konanie o určenie, že pracovný pomer trvá, resp. o náhradu mzdy, podľa názoru žalobcu neobstoja, lebo hlavný kontrolór je na jednej strane voleným funkcionárom územnej samosprávy a na druhej strane je v postavení zamestnanca obce, pričom takéto bizarné a hybridné právne postavenie hlavného kontrolóra vyplýva priamo zo zákona o obecnom zriadení a jeho ochranu zákonodarca pozitívne vyriešil prijatím nových procesných kódexov, ktoré pre obdobné prípady zneužitia úradnej moci voči hlavnému kontrolórovi zabezpečujú lepšiu právnu ochranu v súlade s princípom spravodlivosti, princípom dobrej verejnej správy, dobrými mravmi a princípom, ktorým nie je poskytnutá právna ochrana pri zneužití práva.

46. Podľa žalobcu poukázanie žalovanej na povinnosť súdu postúpiť vec kompetenčnému súdu by bola nesprávnym aplikovaním procesných pravidiel. Konaním žalovanej došlo k ohrozeniu a porušeniu práv jednotlivca v postavení hlavného kontrolóra a na prejednanie sporu medzi žalobcom a žalovanou je príslušný nezávislý a nestranný súd.

47. Namietaním žalovanej o povinnosti odmietnutia podanej žaloby správnym súdom by podľa názoru žalobcu došlo zo strany krajského súdu ku zásadnému zásahu do práv žalobcu, pričom akékoľvek iné rozhodnutie súdu by znamenalo porušenie prechodných ustanovení SSP, ktoré v spojení s pravidlami CSP jednoznačne určili, že konania začaté podľa ustanovení OSP sa dokončia podľa pravidiel a zákonných ustanovení SSP a CSP.

48. Žalobca dal do pozornosti, že Okresná prokuratúra Kežmarok zistila, že obecné zastupiteľstvo žalovanej svojím konaním v roku 2015 účinne bránilo žalobcovi vo výkone kontrolnej činnosti, čím prakticky paralyzovalo všetky kontrolné činnosti v rámci územnej samosprávy vo Veľkej Lomnici a exekutíva žalovanej sa dostala do právneho postavenia mimo akejkoľvek kontroly.

49. Tvrdenie žalovanej, že rozhodnutím krajského súdu sa vytvoril zmätočný stav a došlo ku stretu funkcií je podľa žalobcu možné považovať za nesprávnu právnu kvalifikáciu veci, ktorá nie je ničím preukázaná, lebo zákonodarca prostredníctvom § 347 ods. 3 SSP uviedol, že pokiaľ rozhodnutie správneho súdu vo veci vyhovie žalobe nadobudne právoplatnosť, tak sa strácajú právne účinky uznesenia obecného zastupiteľstva o zvolení inej osoby do funkcie hlavného kontrolóra. Podľa žalobcu k žiadnemu stretu funkcií nedošlo, žalobca má legitímne právo zastávať volenú funkciu a nezákonnosť žalovanej nemôže byť na ujmu žalobcovi.

50. Tvrdenie žalovanej, že konaním žalobcu vo veci uplatnenia náhrady mzdy za obdobie od 16.10.2015 má dôjsť k „duplicitnému“ zaplateniu mzdy, je podľa žalobcu právne irelevantné, lebo nezákonné

rozhodnutie obecného zastupiteľstva žalovanej a proces znefunkčnenia kontrolných mechanizmov obce Veľká Lomnica v období, ktoré tomu predchádzalo, nemôže byť na ujmu žalobcovi, ktorého riadny mandát hlavného kontrolóra trvá od času jeho zvolenia do tejto funkcie. Prípadné uplatňovanie náhrady škody za pochybenie pri výkone verejnej moci vyplatením finančnej náhrady nie je dotknuté.

51. Podľa žalobcu žalovanej nehrozí žiadna závažná ujma, nakoľko žalobca vykonával kontrolnú činnosť v rozsahu pracovného úväzku 30 % z celku v nároku základnej zložky mzdy bez priznania akéhokoľvek zvýhodnenia alebo osobitnej odmeny. Priznanie odkladného účinku napadnutého rozhodnutia správneho súdu by podľa žalobcu znamenalo významný rozpor s verejným záujmom.

52. Žalobca namietal zmätočnosť autorizácie kasačnej sťažnosti, ktorá má neodstrániteľnú právnu vadu, pričom z predloženej autorizácie kasačnej sťažnosti nie je podľa žalobcu zrejmé, kto konal v mene koho, zároveň je podľa formy a obsahu nesporné, že kasačná sťažnosť je podaná a autorizovaná „O. A. W., starostom obce“ v zastúpení advokátom JUDr. Andrejom Patakym, pričom kasačnú sťažnosť mohla z postavenia žalovaného podať iba obec Veľká Lomnica, ktorej akékoľvek označenie pri autorizácii podaného návrhu kasačnej sťažnosti chýba.

53. Na základe uvedených skutočností mal žalobca za to, že sú splnené podmienky na to, aby kasačný súd uznesením kasačnú sťažnosť odmietol ako neprípustnú, nakoľko kasačná sťažnosť bola podaná neoprávnenou osobou (O. A. W.), alternatívne žalobca navrhol kasačnú sťažnosť žalovanej zamietnuť, a to predovšetkým z dôvodu absencie akýchkoľvek materiálnych predpokladov a absencie zhody aspoň s jedným z kasačných dôvodov uvedených v § 440 ods. 1 SSP.

54. Podľa žalobcu sú splnené podmienky na to, aby kasačný súd aj návrh uznesenia o priznaní odkladného účinku uznesením odmietol ako neprípustný, nakoľko bol podaný neoprávnenou osobou, prípadne, aby kasačný súd zamietol návrh uznesenia na priznanie odkladného účinku vykonateľnosti uznesenia z dôvodu absencie akýchkoľvek materiálnych predpokladov.

III.

Konanie na kasačnom súde

55. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej aj „kasačný súd“) (§ 438 ods. 2 SSP) po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ust. § 449 ods. 1 SSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 445 SSP preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

56. Predmetom kasačnej sťažnosti bolo uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/25/2017-150 zo dňa 08.03.2018, ktorým tento zrušil uznesenie Obecného zastupiteľstva obce Veľká Lomnica č. 70/2015 zo dňa 15.10.2015, ktorým Obecné zastupiteľstvo vo Veľkej Lomnici

A. odvolalo dňa 15.10.2015 žalobcu z funkcie hlavného kontrolóra obce Veľká Lomnica v zmysle § 18a ods. 9 písm. b) zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. z dôvodu, že hrubo alebo opakovane zanedbáva povinnosti vyplývajúce z jeho funkcie a bol na to aspoň raz písomne upozornený obecným zastupiteľstvom,

B. konštatovalo, že v zmysle § 18a ods. 11 zákona SNR č. 369/1990 Zb. dňom zániku výkonu funkcie hlavného kontrolóra zaniká aj jeho pracovný pomer,

C. uložilo starostovi obce, aby rozviazal pracovný pomer s hlavným kontrolórom obce.

57. Zo zápisnice zo 6. zasadnutia Obecného zastupiteľstva obce Veľká Lomnica zo dňa 15.10.2015 vyplýva, že zástupkyňa starostu L. O. N. navrhla za bod č. 4 tohto zastupiteľstva doplniť bod č. 5, a to odvolanie hlavného kontrolóra obce N. I. A. priamo na zasadnutí obecného zastupiteľstva dňa 15.10.2015. Uvedenú zmenu programu prítomní poslanci jednomyselne schválili.

58. Zo zápisnice zo zasadnutia obecného zastupiteľstva k bodu 5, teda k odvolaniu hlavného kontrolóra obce N. I. A., vyplýva, že L. O. N. informovala poslancov o dôvodoch svojho návrhu, t. j., že dňa

21.09.2015 bolo zaevidované na podateľni OcÚ oznámenie z Okresnej prokuratúry Kežmarok č. 2180/2015 o zrušenie ochrany N. I. A. Z uvedeného podania vyplýva, že hlavný kontrolór nie je chráneným oznamovateľom protispoločenskej činnosti podľa zákona č. 307/2014 Z. z. o niektorých opatreniach súvisiacich s oznamovaním protispoločenskej činnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 307/2014 Z. z.“), nakoľko ním podané trestné oznámenie bolo uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ, odbor kriminálnej polície v Kežmarku sp. zn. ORP-50/VYS-KK-2015 zo dňa 15.07.2015 zastavené, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.07.2015. Z vyššie uvedeného vyplýva, že na odvolanie hlavného kontrolóra nie je potrebný súhlas inšpektorátu práce, nakoľko pominuli dôvody na ochranu podľa § 7 zákona č. 307/2014 Z. z.

59. Vyššie uvedená poslankyňa preto podala návrh na odvolanie hlavného kontrolóra. Následne starosta obce vyzval žalobcu na odovzdanie kľúčov priestorov hlavného kontrolóra, osobného počítača s príslušenstvom a spisovej agendy.

60. Dňa 17.12.2015 doručil žalobca žalovanej výzvu na zotrvanie v pracovnom pomere. Považoval totiž skončenie pracovného pomeru na základe uznesenia č. 70/2015 za neplatné.

IV.

Právne predpisy, právne názory kasačného súdu

61. Podľa ust. § 18a ods. 8 zákona o obecnom zriadení výkon funkcie hlavného kontrolóra zaniká

- a) vzdaním sa funkcie,
- b) odvolaním z funkcie,
- c) uplynutím jeho funkčného obdobia,
- d) smrťou alebo vyhlásením za mŕtveho,
- e) dňom nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, ktorým bol pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ktorým bola jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená,
- f) dňom nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, ktorým bol odsúdený za úmyselný trestný čin alebo právoplatne odsúdený za trestný čin, ak výkon trestu odňatia slobody nebol podmienenečne odložený,
- g) dňom, keď začal vykonávať funkciu podľa § 18 ods. 2.

62. Podľa ust. § 18a ods. 9 zákona o obecnom zriadení obecné zastupiteľstvo môže odvolať hlavného kontrolóra z funkcie, ak

- a) opakovane alebo zvlášť hrubým spôsobom poruší povinnosti zamestnanca alebo vedúceho zamestnanca,
- b) hrubo alebo opakovane zanedbáva povinnosti vyplývajúce z jeho funkcie a bol na to aspoň raz písomne upozornený obecným zastupiteľstvom,
- c) uvedie nepravdivý údaj v čestnom vyhlásení podávanom podľa § 18 ods. 1 alebo v údajoch o svojich majetkových pomeroch.

63. Podľa ust. § 18a ods. 10 zákona o obecnom zriadení na odvolanie hlavného kontrolóra z funkcie je potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny všetkých poslancov.

64. Podľa ust. § 18a ods. 11 zákona o obecnom zriadení dňom zániku výkonu funkcie hlavného kontrolóra zaniká aj jeho pracovný pomer.

65. Podľa ust. § 18d ods. 1 zákona o obecnom zriadení kontrolnou činnosťou sa rozumie kontrola zákonnosti, účinnosti, hospodárnosti a efektívnosti pri hospodárení a nakladaní s majetkom a majetkovými právami obce, ako aj s majetkom, ktorý obec užíva podľa osobitných predpisov, kontrola príjmov, výdavkov a finančných operácií obce, kontrola vybavovania sťažností a petícií, kontrola dodržiavania všeobecne záväzných právnych predpisov vrátane nariadení obce, kontrola plnenia uznesení obecného zastupiteľstva, kontrola dodržiavania interných predpisov obce a kontrola plnenia ďalších úloh ustanovených osobitnými predpismi.

66. Podľa ust. § 18d ods. 2 zákona o obecnom zriadení kontrolnej činnosti podľa tohto zákona podlieha

- a) obecný úrad,
- b) rozpočtové a príspevkové organizácie zriadené obcou,
- c) právnické osoby, v ktorých má obec majetkovú účasť, a iné osoby, ktoré nakladajú s majetkom obce alebo ktorým bol majetok obce prenechaný na užívanie, a to v rozsahu dotýkajúcom sa tohto majetku,
- d) osoby, ktorým boli poskytnuté z rozpočtu obce účelové dotácie alebo návratné finančné výpomoci, či nenávratné finančné výpomoci podľa osobitného predpisu v rozsahu nakladania s týmito prostriedkami.

67. Podľa ust. § 18d ods. 3 zákona o obecnom zriadení kontrolná činnosť podľa odseku 1 sa nevzťahuje na konanie, v ktorom o právach, právom chránených záujmoch alebo o povinnostiach právnických osôb alebo fyzických osôb rozhoduje obec v správnom konaní podľa § 27.

68. Podľa ust. § 18f ods. 1 zákona o obecnom zriadení hlavný kontrolór

- a) vykonáva kontrolu v rozsahu ustanovení § 18d,
- b) predkladá obecnému zastupiteľstvu raz za šesť mesiacov návrh plánu kontrolnej činnosti, ktorý musí byť najneskôr 15 dní pred prerokovaním v zastupiteľstve zverejnený spôsobom v obci obvyklým,
- c) vypracúva odborné stanoviská k návrhu rozpočtu obce a k návrhu záverečného účtu obce pred jeho schválením v obecnom zastupiteľstve,
- d) predkladá správu o výsledkoch kontroly priamo obecnému zastupiteľstvu na jeho najbližšom zasadnutí,
- e) predkladá obecnému zastupiteľstvu najmenej raz ročne správu o kontrolnej činnosti, a to do 60 dní po uplynutí kalendárneho roku,
- f) spolupracuje so štátnymi orgánmi vo veciach kontroly hospodárenia s prostriedkami pridelenými obci zo štátneho rozpočtu alebo zo štrukturálnych fondov Európskej únie,
- g) vybavuje sťažnosti, ak tak ustanovuje osobitný zákon,
- h) je povinný vykonať kontrolu, ak ho o to požiada obecné zastupiteľstvo,
- i) plní ďalšie úlohy ustanovené osobitným zákonom.

69. Podľa ust. § 18f ods. 2, 3, 4 zákona o obecnom zriadení hlavný kontrolór sa zúčastňuje na zasadnutiach obecného zastupiteľstva a obecnej rady s hlasom poradným; môže sa zúčastňovať aj na zasadnutiach komisií zriadených obecným zastupiteľstvom.

Hlavný kontrolór je oprávnený nahliadať do dokladov, ako aj do iných dokumentov v rozsahu kontrolnej činnosti podľa § 18d.

Hlavný kontrolór je povinný na požiadanie bezodkladne sprístupniť výsledky kontrol poslancom alebo starostovi.

70. Podľa ust. § 337 ods. 1, 2 SSP žalobca sa môže žalobou domáhať preskúmania zákonnosti uznesenia zastupiteľstva o jeho odvolaní z funkcie hlavného kontrolóra obce, mesta, samosprávneho kraja, kontrolóra mestskej časti, miestneho kontrolóra alebo mestského kontrolóra (ďalej len „hlavný kontrolór“).

Žalobca sa môže žalobou domáhať určenia, že jeho funkcia hlavného kontrolóra naďalej trvá.

71. Podľa ust. § 347 ods. 1, 2, 3 SSP ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť žaloby podľa § 337 ods. 1, uznesením zruší napadnuté uznesenie zastupiteľstva. Vo výroku uvedie označenie žalovaného a číslo a deň vydania zrušeného uznesenia zastupiteľstva.

Ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť žaloby podľa § 337 ods. 2, uznesením určí, že žalobcova funkcia hlavného kontrolóra trvá. Vo výroku uvedie označenie žalovaného a určenie trvania funkcie hlavného kontrolóra u žalovaného.

Právoplatnosťou rozhodnutia správneho súdu podľa odsekov 1 a 2 zanikajú právne účinky toho uznesenia zastupiteľstva, na základe ktorého bola do funkcie hlavného kontrolóra žalovaného zvolená iná osoba.

72. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom

fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde (§ 2 ods. 1, ods. 2 SSP).

73. Správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 6 ods. 1 SSP).

74. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi.

75. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

76. Kasačný súd preskúmal uznesenie správneho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, a to najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

77. V predmetnej veci kritériom pre posudzovanie sťažnosti s poukazom na vyššie citované ust. 337 SSP je len zákonnosť uvedeného napádaného uznesenia zastupiteľstva žalovanej obce. Preto súd pri súdnom prieskume nemôže skúmať vhodnosť a účelnosť obsahu výroku napadnutého uznesenia žalovaného. Posudzovanie vhodnosti a účelnosti rozhodnutia, resp. uznesenia správnemu súdu nepatrí, lebo by súd takýmto posudzovaním nahrádzal orgán výkonnej moci, zasahoval by nedovoleným spôsobom do otázok voľnej úvahy správneho orgánu. Zákonnosť rozhodnutia a postupov je súlad týchto rozhodnutí a postupov s platným právnym poriadkom SR.

78. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa zásadne obmedzuje len na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä s ohľadom na prameň, z ktorého pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, ako aj na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému orgán verejnej správy dospel.

79. Preskúmaním zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu sa posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú vec relevantný právny predpis. Zákonnosť postupu sa skúma na základe rovnakých kritérií ako zákonnosť rozhodnutí, t. j., či konkrétny postup je alebo nie je v súlade s platným právnym poriadkom.

80. Kasačný súd zdôrazňuje, že odvolanie hlavného kontrolóra z funkcie musí byť odôvodnené a musí byť písomné. Dôvody sa uvádzajú v zápisnici zo zasadnutia obecného zastupiteľstva a tiež v uznesení o odvolaní hlavného kontrolóra obce. Zápisnice zo zasadnutí obecných zastupiteľstiev, ako aj uznesenia obecných zastupiteľstiev sú verejne prístupné a dostupné.

81. Kasačný súd sa stotožňuje s krajským súdom, že nepostačuje z hľadiska materiálneho len uvedenie zákonného ustanovenia, podľa ktorého sa hlavný kontrolór z funkcie odvoláva, ale súčasťou výrokovej časti uznesenia musia byť uvedené konkrétne dôvody, ktoré obecné zastupiteľstvo k takémuto kroku viedlo, aby nemohlo dôjsť k zámene týchto dôvodov. Tieto dôvody musia byť totiž preskúmateľné.

82. V opačnom prípade by sa výkon zákonom zverených právomocí orgánu verejnej správy zmenil na svojvôľu.

83. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd mal jednoznačne za preukázané, že v texte preskúmaného uznesenia zo 6. zasadnutia obecného zastupiteľstva vo Veľkej Lomnici zo dňa 15.10.2015 je uvedený pod písm. a) text: „Obecné zastupiteľstvo vo Veľkej Lomnici odvoláva dňa 15.10.2015 z funkcie hlavného kontrolóra obce Veľká Lomnica N.. I. A. v zmysle § 18a ods. 9 písm. b) zákona SNR č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov z dôvodu, že hrubo alebo opakovane zanedbáva povinnosti vyplývajúce z jeho funkcie a bol na to aspoň raz písomne upozornený obecným zastupiteľstvom.“

84. Zo zápisnice z obecného zastupiteľstva bod č. 5 je zrejmé, že hlavný kontrolór bol dňom 15.10.2015 z funkcie odvolaný, nakoľko obecné zastupiteľstvo konštatovalo, že v zmysle § 18a ods. 11 zákona o obecnom zriadení dňom zániku výkonu funkcie hlavného kontrolóra zanikol aj jeho pracovný pomer a uložilo starostovi obce, aby s ním pracovný pomer rozviazal.

85. V tomto prípade sa kasačný súd v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom Krajského súdu v Prešove, ktorý konštatoval, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je neurčité a nepreskúmateľné.

86. V tomto uznesení a v spojení so zápisnicou, ktorá bola spísaná v deň zasadnutia obecného zastupiteľstva, absentujú podľa názoru kasačného súdu akékoľvek relevantné dôkazy, resp. dôvody, ktoré viedli žalovaného k odvolaniu žalobcu z funkcie hlavného kontrolóra.

87. Kasačný súd sa stotožnil s právnym záverom správneho súdu, že ak má byť odvolaný hlavný kontrolór obce z funkcie, musí byť jeho odvolanie riadne odôvodnené a tieto dôvody musia byť uvedené tak v zápisnici zo zasadnutia obecného zastupiteľstva ako aj v uznesení o odvolaní hlavného kontrolóra obce.

88. Z dikcie vyššie citovaného ust. § 18a ods. 9 zákona o obecnom zriadení vyplýva, že toto ustanovenie umožňuje obci odvolať hlavného kontrolóra z jeho funkcie za situácie, ak opakovane alebo zvlášť hrubým spôsobom porušuje povinnosti zamestnanca, resp. vedúceho zamestnanca, resp. hrubo, či opakovane zanedbáva povinnosti vyplývajúce z jeho funkcie, či uvedie nepravdivý údaj v čestnom vyhlásení podľa ust. § 18 ods. 1 alebo v údajoch o svojich majetkových pomeroch.

89. Neobstojí teda názor žalovanej, že postačí len uvedenie zákonného ustanovenia, podľa ktorého sa hlavný kontrolór z funkcie odvoláva. Podľa názoru kasačného súdu súčasťou výrokovej časti uznesenia musia byť nesporne konkrétne dôvody, na základe ktorých obecné zastupiteľstvo pristúpilo k aktu odvolania, riadne uvedené. V opačnom prípade je takéto uznesenie možné považovať za nepreskúmateľné a arbitrárne.

90. V tomto prípade kasačný súd (rovnako ako Krajský súd v Prešove) poukazuje na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (nález PL. ÚS 21/08 z 23.09.2009, z ktorého vyplýva právny záver, že: „...Uznesenie obecného zastupiteľstva o odvolaní hlavného kontrolóra je nesporne uznesením majúcim výlučne individuálnu povahu, pretože sa ním rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach jediného konkrétneho subjektu, a to hlavného kontrolóra. Z toho pohľadu sa preto na tento typ uznesenia vzťahujú s odkazom na znenie § 3 ods. 7 správneho poriadku aj všeobecné pravidlá správneho konania. Na základe uvedeného možno preto skonštatovať, že ak podľa § 18a ods. 9 zákona o obecnom zriadení je obecné zastupiteľstvo oprávnené odvolať hlavného kontrolóra z funkcie len v troch taxatívne vymedzených prípadoch, musí byť zo samotného uznesenia zrejmé, z akého dôvodu bol

hlavný kontrolór odvolaný. Opačný záver by v podstate negoval možnosť hlavného kontrolóra domôcť sa ochrany jeho práv a zároveň by v rozpore so zásadou dobrej správy a znením § 3 ods. 1, 2 správneho poriadku mal za následok nepreskúmateľnosť prijatého uznesenia z dôvodu absencie uvedenia dôvodov jeho prijatia...“

91. Najvyšší súd SR sa s uznesením Krajského súdu v Prešove stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne.

92. Námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil Najvyšší súd SR ako neopodstatnené, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť preskúmaného rozhodnutia, išlo o námietky, ktoré žalovaná uplatnila už v konaní pred krajským súdom, ktorý sa v rozhodnutí riadne so všetkými vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde. Z uvedeného dôvodu kasačný súd kasačnú sťažnosť podľa ust. § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

93. Kasačný súd o návrhu sťažovateľky na priznanie odkladného účinku jej kasačnej sťažnosti s ohľadom na spôsob rozhodnutia vo veci samej, ako i vzhľadom na pomerne rýchly spôsob rozhodnutia vo veci samej nepovažoval za dôvodné, aby o návrhu kasačného sťažovateľa na priznanie odkladného účinku jeho kasačnej sťažnosti rozhodoval vo veci samostatným rozhodnutím, pretože dôvody meritórneho rozhodnutia vo veci samej sa vzťahujú i na návrh na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti. Týmto spôsobom sa kasačný súd zároveň vysporiadal v dôvodoch svojho rozhodnutia s predmetným návrhom sťažovateľky, ktorý považoval už z uvedených dôvodov za nedôvodný.

94. O trovách kasačného konania rozhodol Najvyšší súd SR s prihliadnutím na ust. § 167 ods. 1 SSP v spojení s ust. § 467 ods. 1 SSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na úplnú náhradu trov kasačného konania. O výške trov konania rozhodne Krajský súd v Prešove samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

95. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednomyseľne pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.